

[Indenrigsministeren.]

der i Forbindelse med Indførelse af det almindelige pensionsgivende Tillæg en Nedsættelse af Tjenestemændenes Regulerings-tillæg.

Dette Forhold nødvendiggjorde en Ændring af Apotekerlovens Pensionsbestemmelser, og Indenrigsministeriet anmodede derfor den under 22. Januar 1947 nedsatte Apotekskommission om forlods at afgive Indstilling om en Nyordning heraf.

Fra Kommissionen har Ministeriet derefter modtaget Forslag til midlertidig Lov om Ændringer i Kapitel VI i Apotekerloven. Forslaget tager alene Sigte paa en midlertidig Ordning af Pensionsforholdene, idet man ikke har fundet det betimeligt at foretage en varig Ændring af disse, før der er bragt Klarhed over, hvorledes Apotekeres og Apoteksmedhjælperes Forhold vil blive ordnet i en ny Lov om Apoteker-væsenet.

Angaaende de nærmere Enkeltheder i Lovforslaget kan jeg henvise til Forslagets Bemærkninger og til den af det sagskyndige Udvalg i Apotekskommissionen afgivne Betænkning, der er aftrykt som Bilag til Forslaget.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling i det høje Ting.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje Folketing at fremsætte *Forslag til Lov om Forlængelse af Luftværnslovgivningen m. v.*

Den 31. Marts 1948 udløber Gyldigheden af Loven af 21. September 1939 om Borgernes Pligt til at stille deres faste Ejendom, Løsøre m. v. til Raadighed for Myndighederne ved Beskyttelse af Civilbefolkningen mod Følgerne af Luftangreb, og samtidig udløber Gyldigheden af § 1, § 2 og § 3, Stk. 1, i Loven af 30. Marts 1940 om visse Foranstaltninger til Beskyttelse af Civilbefolkningen mod Følger af Luftangreb.

De paagældende Lovbestemmelser havde oprindeligt Gyldighed indtil henholdsvis 31. Marts 1940 og 31. Marts 1941, men er siden flere Gange blevet forlænget.

Loven af 1939 giver Statens civile Luftværn Ret til at foretage Rekvisitioner af privat fast Ejendom eller Løsøre. Paa Grundlag af Lovens Bestemmelser er der foretaget Rekvisitioner af private Grunde i Forbindelse med Anlæg af cementerede Dækningsgrave (de saakaldte Bunkers), og hvis Loven udløber nu, maa man forvente Krav om Nedlæggelse af cementerede Dækningsgrave paa privat Grund, idet disse

Rekvisitioner kun er sket til Brug og ikke til Eje. Da jeg ikke finder det forsvarligt at nedlægge disse Dækningsgrave i videre Omfang, end dette allerede er sket, foreslaas Loven forlænget til 31. Marts 1949. Til dette Tidspunkt kan man regne med, at den Luftværnskommission, som Indenrigsministeriet har nedsat, vil have afsluttet sit Arbejde, og at den fornødne Lovgivning om Luftværnets fremtidige Ordning vil være tilvejebragt.

Jeg vil gerne betone, at Loven ikke længere benyttes til Foretagelse af nye Rekvisitioner og naturligvis heller ikke under de nuværende Forhold agtes benyttet hertil.

Loven af 1940 indeholder i § 1 og § 2 Bemyndigelse for Indenrigsministeren til at tilvejebringe og gennemføre Luftværnsplaner, og Lovens § 3, Stk. 1, indeholder en mere almindelig Hjemmel for Indenrigsministeren til at træffe Bestemmelser af luftværnsmæssig Karakter. I Henhold til denne Hjemmel er der bl. a. fastsat Regler om Fabriksluftværn, Murgennembrydning, og mellemkommunal Bistandsordning vedrørende Hjælpetjenesten m. m. Da disse Bestemmelser er et Led i den nuværende Luftværnsordning, finder jeg det uheldigt at skulle ophæve dem, saa længe der ikke af Lovgivningsmagten er taget endelig Beslutning om Luftværnets fremtidige Stilling. Gyldigheden for de tidsbegrænsede Bestemmelser i Loven af 1940 foreslaas derfor forlænget 1 Aar.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling.

Formanden: Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til den højtærede Statsminister, for at han kan fremsætte det anmeldte Lovforslag.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Jeg har herved den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Foranstaltninger til Fremme af Befolkningens Friluftsliv.*

Da Rigsdagen i Midten af 30erne arbejdede med et Forslag om Revision og Modernisering af den gamle Naturfredningslov fra 1917, lykkedes det, som sikkert en Del af Tingets Medlemmer vil erindre, daværende Statsminister Stauning at samle alle Rigsdagens Partier om en Affattelse af Loven, som fik kongelig Stadfæstelse den 7. Maj 1937. Det var for denne betydningsfulde Sag meget lykkeligt, at Loven saaledes kom til at staa som Udtryk for den samlede Rigsdags Vilje, og mange store og vigtige Fredninger er siden i Kraft af denne Lov